

Canoanele Sinodului VII ecumenic

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
1 sin. VII ec.	SE ÎNTĂRESC CANOANELE PRIMITE DE ÎNTREAGA BISERICĂ PÂNĂ ACUM	<p>Celor care au dobândit vrednicia (demnitatea) preotească, rânduielile canonice le sunt mărturii și îndreptări, pe care primindu-le cu bucurie, cântăm împreună cu dumnezeiescul vestitor David, către Domnul Dumnezeu, zicând: „întru calea mărturiilor tale m-am desfătat ca întru toată bogăția" (Ps. 118, 14) și: „Ai poruncit ca mărturiile tale să fie dreptate în veac; înțelepțește-mă, și viu voi fi" (Ps. 118, 138, 144). Și dacă glasul proorocesc (profetic) ne poruncește nouă să păzim în veac mărturiile lui Dumnezeu și să viețuim întru ele, este învederat (evident) că ele rămân neclătinate și nestrămutate, căci și văzătorul de Dumnezeu Moise zice astfel: „Acestora nu este a li se adăuga (nimic) și nici nu este să se scoată (ceva) dintr-însele" (Deut. 12, 32). Și dumnezeiescul apostol Petru, proslăvindu-se întru ele, strigă: „Spre care și îngerii doresc să privească" (1 Petru 1, 12), și Pavel zice: „Chiar dacă noi, sau înger din cer de ar binevesti vouă, în afară de ceea ce v-am binevestit noi vouă, să fie anatema" (Gal. 1,8).</p> <p>Așadar, acestea astfel fiind, și fiindu-ne nouă mărturie, bucurându-ne de ele ca și când cineva ar găsi comori multe, cu bucurie (ne însușim) primim în inimile noastre sfintele canoane, și întărim întreaga și nestrămutată orânduire a lor, a celor ce sunt așezate de către sfintele trâmbițe ale Duhului, ale preaslăviților apostoli, ale celor șase sfinte sinoade ecumenice, și ale celor ce s-au întrunit local pentru așezarea unor astfel de rânduieli, și ale sfinților noștri părinți. Căci ei toți sunt luminați de către unul și același Duh, au orânduit cele de folos. Și pe acei pe care ei îi supun anatemei, și noi îi dăm anatemei; și pe cei care îi supun caterisirii, și noi îi caterisim; și pe cei care îi supun afurisirii, și noi îi afurisim, iar pe cei pe care îi dau certării (epitimiei), și noi așijderea îi supunem. Căci dumnezeiescul apostol Pavel, care s-a urcat în al treilea cer și a auzit cuvintele cele negrăite, strigă lămurit: „Fără iubire de argint să fie purtarea voastră, în-destulându-vă cu cele de față (pe care le aveți)" (Evr. 13, 5).</p>	1 sin. IV ec; 2 Trul.; 1 Cartag.; 10 sin. I-II

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
2 sin. VII ec.	EPISCOPUL TREBUIE SĂ FIE CĂRTURAR RÂVNITOR	<p>De vreme ce, cântând ne încredințăm lui Dumnezeu: „întru dreptățile Tale voi cugeta, nu voi uita cuvintele Tale" (Ps. 118,16), este mântuitor ca toți creștinii să păzească acest lucru, dar cu deosebire cei îmbrăcați cu vrednicia preoțească.</p> <p>Drept aceea, orânduim că tot cel ce vrea să fie înaintat în treapta episcopiei să știe (cunoască) desăvârșit Psaltirea, pentru ca astfel, din aceasta, să se îndemne a învăța și întreg clerul său. Să se ispitească însă cu dinadinsul de către mitropolit, dacă are osârdie să citească cu pătrundere, iar nu în trecere (superficial), atât sfintele canoane, cât și Sfânta Evanghelie, cât și cartea dumnezeiescului apostol, și toată dumnezeiasca Scriptură, și să se poarte după poruncile dumnezeiești, și să învețe poporul său. Căci ființa ierarhiei noastre sunt cuvintele cele predanșite de Dumnezeu, adică adevărata cunoaștere a dumnezeieștii Scripturi, precum a rostit marele Dionisie Areopagitul (în scrierea sa „Despre Ierarhia Bisericească"). Iar dacă s-ar îndoi și n-ar primi bucuros să facă și să învețe astfel, să nu se hirotonească. Căci Dumnezeu a zis în chip de prooroc (profetic): „Tu ai lepădat cunoașterea și Eu te voi lepăda pe Tine, că nu-mi slujești Mie ca preot" (Osea 4, 6).</p>	58, 80 ap.; 2 sin. Iec; 19 TruL; 12 Laod.; 10 Sard.; 18 Cartag.
3 sin. VII ec.	NUMAI BISERICA ÎȘI ALEGE SLUJITORII SĂI	<p>Orice alegere de presbiter, sau de diacon, făcută de către dregători lumești, să rămână fără tărie, după canonul care zice: „Dacă vreun episcop, folosind dregători lumești, și prin aceștia s-ar face stăpân pe o biserică, să se caterisească și să se afurisească (de asemenea) și toți părtașii lui" (can. 30 ap.).</p> <p>Căci se cuvine ca cel ce vrea să fie înaintat la episcopie să se aleagă de către episcopi, după cum s-a orânduit (hotărât) de către sfinții Părinți cei de la Niceea în canonul care zice: „Se cuvine ca episcopul să se așeze mai cu seamă de către toți (episcopii) cei din eparhie (mitropolie); iar dacă ar fi greu vreun lucru ca acesta, fie pentru vreo nevoie strâmtorătoare (pre-santă), fie pentru lungimea drumului, adunându-se în orice chip trei la un loc, împreună alegători făcându-se și cei care lipsesc (absenți), și încuviințând (consimțind) prin scrisori, atunci să se facă hirotonia. Iar întărirea celor făcute să se dea în fiecare eparhie (mitropolie) mitropolitului.</p>	4 sin. I ec; 30 ap.; 4 sin. I ec; 19, 23 Antioh.; 12, 13 Laod.; 6 Sard.; 1 C-pol; 13, 49, 50 Cartag.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
4 sin. VII ec.	SE OSÂNDEȘTE IUBIREA DE ARGINT ȘI SIMONIA	<p>Dumnezeiescul apostol Pavel vestitorul adevărului (propovăduitorul), așezând (rânduind) presbiterilor din Efes, sau mai degrabă întregului cin (corp) preoțesc (rânduială) asemenea unui canon, a grăit deschis astfel: „Argintul sau aurul sau haina nimănui nu am poftit; toate vi le-am arătat vouă, căci astfel ostenindu-vă se cade să veniți în ajutorul celor necredincioși, socotind voi că este mai fericit a da decât a lua" (F. Ap. 20, 33-35). Drept aceea, și învățându-ne de la acela, orânduim ca episcopul, născocind pentru câștig rușinos (născociri, pretexte) în pricini de păcate, să nu plănuiască nicidecum a cere aur, sau argint, sau altceva de la episcop, sau clericii, sau monahii cei care se află sub el (îi sunt supuși). Căci zice apostolul: „Nedreptii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu" (I Cor. 6, 9) și: „Nu sunt datori copiii să agonisească părinților, ci părinții copiilor" (II Cor. 2,14).</p> <p>Dacă, așadar, pentru stoarcerea aurului sau a vreunui alt soi sau pentru vreo patimă a sa, s-ar găsi cineva (dintre episcopi) oprind de la slujbă (liturghie) și afurisind pe vreunul dintre clericii supuși lui, sau închizând vreo cinstită (sfântă) biserică, spre a nu se săvârși în ea slujbele lui Dumnezeu, și trecând (întinzând) nebunia lui asupra (lucrului) celui nesimțitor, cu adevărat fără simțire fiind (acela), se va supune și aceleiași pătimiri și se va și întoarce răutatea lui asupra capului său (Ps. 7, 16), ca un călcător al poruncii lui Dumnezeu și al rânduielilor apostolice. Căci și Petru, căpetenia (corifeul) dintâi al apostolilor, poruncește: „Păstoriți turma lui Dumnezeu cea întru a voastră (grijă), veghind asupra ei, și nu cu silnicie, ci cu tragere de inimă, după Dumnezeu; nu cu căutare de câștig rușinos, ci cu râvnă, nu ca și când ați fi stăpâni ai obștilor (păstoriților), ci pildă făcându-vă turmei; și când se va arăta Arhipăstorul, primiți cununa cea neveștejită a mării" (I Petru 5, 2-4).</p>	29 ap.; 2 sin. IV ce; 22, 23 Trul.; 5, 15, 19 sin. VII ee; 12 Laod.; 2 Sard.; 9 Vasile cel Mare; Enciclica iui Ghenadie; Enciclica lui Tarasie

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
5 sin. VII ec.	SE OSÂNDEȘTE SIMONIA	<p>Păcat de moarte se consideră când oarecari păcătuind, rămân neîndreptați. Dar și mai rău decât aceasta este dacă se ridică cu cerbicie (încăpățănare) împotriva dreptei credințe și a adevărului, prețuind mai mult pe inamona decât supunerea față de Dumnezeu, și se împotrivesc rânduielilor lui canonice. În aceștia nu este Domnul Dumnezeu, de nu cumva smerindu-se își vor veni în fire (se vor trezi) din greșeala lor; căci trebuie ca aceștia să se apropie cu tot dinadinsul de Dumnezeu și cu inimă zdrobită să ceară lăsarea și iertarea acestui păcat și să nu se mândrească cu danie nelegiuită. (aci „Domnul e aproape de cei zdrobiți cu inima” (Ps, 33, 17).</p> <p>Drept aceea, cei ce se fălesc că au fost rânduiți în Biserica prin dare de aur (prin dăruirea aurului) și, punându-și nădejdea în acest obicei rău, care înstrăinează de Dumnezeu și de toată preoția și care, din această pricină, cu fața nerușinată și în gura mare (cu gura neacoperită), prin cuvinte ocărâtoare batjocoresc pe cei ce au fost aleși de către Duhul Sfânt, pentru bunătatea (virtutea) vieții lor și care au fost rânduiți (în Biserică) fără dare de aur, (atunci) mai întâi cei ce fac aceasta să ia treapta cea din urmă a cinului lor (a stării proprii). Iar dacă ar stăruii (persevera), să fie îndreptați prin certare (epitimie).</p> <p>Iar dacă cineva s-ar vădi cândva făcând aceasta întru hirotonie (cu prilejul hirotoniei) să se urmeze după canonul apostolic, care zice: „Dacă vreun episcop, sau presbiter, sau diacon ar dobândi prin bani (demnitatea) această vrednicie, să se caterisească și acela, și cel ce l-a hirotonit și să se taie cu totul și din comuniune (biserică, împărțășire), ca Simon Magul de către mine Petru” (can. 29 ap.).</p> <p>Așijderea și după al doilea canon al cuvioșilor noștri părinți de la Calcedon, care zice: „Dacă vreun episcop ar săvârși hirotonie pentru bani și ar coborî între lucrurile de vânzare harul care nu se vinde, și ar hirotoni pentru bani episcop, ori horepiscop, ori presbiter, ori diacon, ori pe altcineva dintre aceia ce se numără în cler, sau pentru bani ar înainta (institui, rândui) econom sau eclic (apărător, avocat) bisericesc, sau paramonar, sau pe oricine din canon (din catalogul slujbașilor bisericești), pentru câștig rușinos pe seama sa, cel dovedit că a făcut (întreprins) aceasta să se primejduiască în privința propriei sale trepte (spite), iar cel hirotonit să nu aibă nici un folos din hirotonia sau înaintarea aceea din negoț, ci să fie străin de vrednicia sau de slujba pe care a dobândit-o prin bani. Iar dacă cineva s-ar vădi (ar apărea) ca mijlocitori în astfel de apucături (afaceri) rușinoase și nelegiuite, să cadă și acesta din treapta sa, dacă ar fi cleric, iar de ar fi laic sau călugăr, să se afurisească” (can. 2 sin. IV ec.).</p>	

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
6 sin. VII ec.	SINODUL MITROPOLIEI SA SE ADUNE O DATA PEAN	<p>De vreme ce este (există) un canon care zice: „De două ori pe an, în fiecare eparhie (mitropolie) trebuie sa se facă cercetările canonice de către adunarea episcopilor" (can. 37 ap.) - dar, din pricina oboselii celor ce se întrunesc și a lipsei lucrului trebuitor pentru călătorie, cuviosii părinți ai sinodului al șaselea (ecumenic) au orânduit ca în orice chip și pentru orice cuvânt (pricină) să se țină o dată pe an (sinodul) și cele greșite să se îndrepteze (can. 8 Traian).</p> <p>Așadar, pe acest canon îl înnoim noi, și dacă s-ar afla vreun dregător oprind acest lucru, să se afurisească. Iar dacă vreunul dintre mitropoliți nu ar avea grijă (ar neglija) să se facă lucrul acesta, fără (a fi) nevoie și silă și fără vreo binecuvântată pricină, să fie supus cercetărilor canonice.</p> <p>Iar când se ține sinodul pentru treburi canonice și evanghelice, se cuvine ca episcopii întruniți să fie cu osârdie și cu grijă întru păzirea dumnezeieștilor și de viață făcătoarelor porunci ale lui Dumnezeu. Căci întru păzirea acestora multa răsplată este" (Ps. 18, 11), pentru că și „făclie este porunca, iar legea este lumină, și calea vieții este mustrea și îndrumarea" (Prov. 6, 23), și „Porunca Domnului este strălucitoare, luminând ochii" (Ps. 18, 8). Dar mitropolitul să nu fie volnic (sa nu aibă voie) a cere din cele ce aduce episcopul cu sine, fie dobitoc, fie altceva (alt soi). Căci de s-ar dovedi făcând lucrul acesta, să se dea înapoi împătrit.</p>	37 ap.; 5 sin. I ec; 9 sin. IV ec.; 8 Trul; 20 Antioh.; 95 Cartag.
7 sin. VII ec.	BISERICILE SE TĂRNODESC NUMAI CU SFINTE MOAȘTE	<p>Dumnezeiescul apostol Pavel zice: „Păcatele unor oameni sunt vădite, iar ale altora urmează după acelea" (I Tim. 5, 24). Așadar, păcatelor mai înainte săvârșite, le urmează și alte păcate. Astfel, rătăcirii (ereziei) nelegiuite a clevetirilor de creștini, i-au urmat și alte nelegiuiri. Căci precum au luat (scos) din biserică chipul cinstitelor icoane (sfintelor icoane), au părăsit și alte oarecare obiceiuri, care trebuiesc să fie înnoite și ținute întocmai după așezământul (legea) scris și nescris.</p> <p>Așadar, câte cinstite biserici s-au târnosit fără cinstitele moaște ale mucenicilor (martirilor), orânduim ca în ele să se facă așezarea moaștelor, cu rugăciunea obișnuită. Iar cel ce va fi aflat târnosind biserică fără sfintele moaște, ca unul care a călcat predaniile bisericești, să se caterisească.</p>	31. ap.; 4 sin. IV ec; 31 Trul.; 5 Antioh.; 83 Cartag.
8 sin. VII ec.	NUMAI CEL SINCER CONVERTIT SE PRIMEȘTE ÎN BISERICĂ	<p>De vreme ce oarecare rătăciți din legea (religia) evreilor credeau că pot să ia în răs pe Hristos Dumnezeuul nostru, prefăcându-se că se încreștinează, dar lepădându-L pe El (negându-L) în ascuns și ținând sâmbăta în taină, și alte lucruri iudaice făcând, - orânduim ca aceștia să nu se primească nici la împărtășire, nici la rugăciune, nici în Biserică, ci să fie pe față evrei, după legea (religia) lor, și nici pe copiii lor să nu-i boteze, nici să cumpere sau să dobândească rob (sclav).</p> <p>Iar dacă vreunul dintre ei se întoarce (convertește) din credință cinstită (sinceră) și, biruind datinele și treburile lor, o va mărturisi din toată inima, spre a-i încredința (convinge) și a-i îndrepta și pe alții, acesta să se primească și să se boteze, și copiii lui să fie întăriți în a se lepăda (abține) de meșteșugurile evreiești; iar dacă nu ar fi astfel, să nu se primească ei în nici un chip.</p>	7, 64, 70, 71 ap.; 11, 84 Trul; 1 Antioh.; 29, 37, 38 Laod.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
9 sin. VII ec.	DEFĂIMAREA ICOANELOR SE OSÂNDEȘTE	Toate jucăriile copilărești și glumele nebunești, scrierile mincinoase, și cele care s-au făcut (alcătuit) împotriva cinstitelor icoane, trebuie să se predea episcopului Constantinopolului, spre a fi puse la o parte (scoase din circulație) împreună cu celelalte cărți eretice. Iar dacă s-ar afla cineva ascunzându-le pe acestea, de ar fi episcop, ori presbiter, ori diacon, să se caterisească, iar de ar fi laic ori călugăr, să se afurisească.	60 ap.; 63 Trul; 59 Laod.
10 sin. VII ec.	CLERUL SĂ ȚINĂ PRAVILELE ȘI LA MUTARE, ȘI LA PURTARE	De vreme ce unii dintre clerici, nesocotind rânduiala canonică, părăsindu-și parohia lor, aleargă la altă parohie, și mai cu seamă în această de Dumnezeu păzită și împărătească cetate, și stau (se stabilesc) la dregători lumești, săvârșind sfintele slujbe (liturghii) în paraclisele (capelele) lor pe eaceștia nu este îngăduit a-i primi în nici un fel de casă sau biserică, fără voia episcopului propriu și a episcopului Constantinopolului. Iar dacă va face cineva și ar stăruii (în ceea ce a făcut), să se caterisească. Câți însă fac lucrul acesta cu știrea mai înainte pomeniților preoți (vlădici), nu le este îngăduit a lua asupra lor purtări de grijă lumești și de ale vieții, cu fiind oprîți de către dumnczeicștilc canoane a face aceasta. Iar dacă cineva s-ar prinde având asuprași o sarcina mai mare decât cele zise, ori sa înceteze, ori să se caterisească. Așadar, mai bine să se ducă (preotul) spre învățarea copiilor și a casnicilor (sclavilor), cetindu-le lor cu stăruință Scripturile, căci spre aceasta a și luat moștenire preoția.	15, 20, 58. 81, 83 ap.; 2, 15, 16 sin. I ec; 3, 4, 5, 7, 8, 10, 20, 23, sin. IV ec; 17-20, 31, 59, 64 Trul; 3, 13, 16, 21 Antioh.; 19 Laod.; 1,2,3, 12, 15, 16 Sard.; 16, 34, 48, 65, 71, 80, 90, 121, 123 Cartag.; 11 sin. 1-11
11 sin. VII ec.	ECONOMII ȘI DREPTUL DE DEVOLUȚIUNE ÎN BISERICĂ	Fiind cu toții îndatorați (obligați) să păzim dumnezeieștilc canoane, suntem datori să-l ținem cu orice chip nevătămat și pe cel care zice să fie economi în fiecare biserică. Și dacă fiecare mitropolit așaza econom în biserică lui, bine este. Iar de nu, episcopului (patriarhului) Constantinopolului îi este îngăduit ca din propria sa putere să rânduiască (instituie) econom în biserică aceluia. Așijderea și mitropoliților, dacă episcopii supuși lor nu voiesc (nu se hotărăsc) să așeze economi în bisericile lor, același lucru (aceeași rânduială) să se păzească (observe) și în privința mănăstirilor.	38, 41 ap.; 25, 26 sin. IVce; 35 Trul; 12 sin. VII ec; 15 Anc; 7, 8 Gang.; 24, 25 Antioh.; 26, 33 Cartag.; 7 sin. I-II; 10 Teofil Alex.; 2 Chiriil Alex.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
12 sin. VII ec.	RÂNDUIELI PENTRU ÎNSTRĂINAREA BUNURILOR BISERICEȘTI	<p>Dacă s-ar afla vreun episcop, sau vreun egumen, înstrăinând în mână dregătorească din agoniseliile (bunurile) episcopiei sau mănăstirii, sau dându-le altei persoane, să fie fără tărie predarea lor, după canonul Sfinților Apostoli, care zice: „Episcopul sa poarte grijă tuturor bunurilor (lucrurilor) bisericesti și să le rânduiască (chivernisească) pe ele ca și când Dumnezeu i-ar sta de veghe; dar să nu-i fie îngăduit lui să-și însușească ceva din acestea sau sa dăruiască rudelor proprii cele ale lui Dumnezeu; iar dacă ar fi sărace, să le facă parte ca săracilor, dar sa nu vândă din pricina acestora cele ale Bisericii (can. 38 ap.).</p> <p>Iar dacă ar pune (pretexta) ei pricină că pământul aduce pagubă și că nu este spre nici un folos, nici în acest fel să nu dea locul (terenul) dregătorilor localnici, ci clericilor sau plugarilor (agricultorilor).</p> <p>Iar dacă ei ar folosi vicleșug urât, și dregătorul va cumpăra pământul de la un cleric sau de la un plugar (agricultor), și în acest chip să fie vânzarea fără tărie, și (bunul) să fie întors (restituit) episcopiei sau mănăstirii, iar episcopul sau egumenul care a făcut acest lucru sa fie alungat; episcopul din episcopie, iar egumenul din mănăstire, ca unii ce rău risipesc cele ce nu au adunat.</p>	38, 39, 40, 41, 73 ap.; 24, 25 sin. IV ec; 49 Trul.; li, 13, sin. VII Ec; 15, Ane; 24, 25 Antioh.; 26, 33 Cartag.; 2 Chiril Alex.; 10 Teofil Alex
13 sin. VII ec.	LĂCAȘURILE BISERICEȘTI SĂ NU SE FACĂ SĂLAȘE DE RÂND	<p>De vreme ce din pricina necazului care, pentru păcatele noastre, s-a abătut asupra bisericilor, au fost răpite de către oarecare bărbați unele sfinte locașuri (biserici și așezăminte) și episcopii și mănăstiri și s-au prefăcut în sălașe de rând (adăposturi obștești, case de rând).</p> <p>Dacă, așadar, cei ce le stăpânesc pe acestea voiesc (se hotărâsc) să le dea înapoi (restituie), ca să fie așezate din nou (restabilite) după vechea stare, bine și frumos este; iar de nu, poruncim să se caterisească aceștia dacă sunt din catalogul (cinul) stării preoțești, iar dacă sunt monahi sau laici, sa se afurisească, ca fiind osândiți de către Tatăl și de către Fiul și de către Sfântul Duh, și să fie așezați unde viermele nu se sfârșește (nu moare) și focul nu se stinge (Mc. 9, 44, 46), fiindcă se împotrivesc glasului lui Dumnezeu, care zice: „Nu faceți casa Tatălui meu casă de negustorie" (In. 2,16).</p>	4, 24 sin. IV ec; 49 Trul; 1 sin. I-II; 2 Chiril Alex.
14 sin. VII ec.	AȘEZAREA SLUJITORILOR BISERICEȘTI SĂ SE FACĂ DUPĂ PRAVILĂ	<p>Este prea învederat tuturor (pentru toți) că în preoție trebuie să domnească rânduiala. Și este bineplăcut lui Dumnezeu ca cele ale preoției încredități, instituirile în preoție, să se ție (să se facă), cu luare-aminte (cu precizie). Așadar, pentru că vedem că unii primesc tunderea în cler din pruncie fără hirotesia, apoi nemailuând hirotesia de la episcop și citind de pe amvon la adunare (slujba), fac lucrul acesta fără de rânduiala (necanonic) - statornicim ca de acum înainte să nu se mai facă lucrul acesta; iar în privința călugărilor să se păzească aceeași (rânduiala). Iar hirotesia citețului este îngăduit fiecăi egumen să o facă în mănăstirea sa și numai în aceasta, dacă egumenului însuși - firește, acesta fiind presbiter - i s-a dat de către episcop hirotesia pentru cârmuirea (treapta) de egumen.</p> <p>Așijderea, după vechiul obicei, și horepiscopii se cade să înainteze (hirotesească) citeț cu învoirea episcopului.</p>	14, 15, 21, 33 Trul; 15 Laod.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
15 sin. VII ec.	CLERICUL SĂ SLUJEASCĂ LA O SINGURĂ BISERICĂ	<p>De acum înainte (de la canonul de față înainte), clericul să nu rânduiască la două biserici, căci acest lucru este de treaba (propriu) negustoriei și a câștigului rușinos și străin obiceiului bisericesc. Căci am auzit din însuși glasul Domnului că „nu poate cineva să slujească la doi domni; căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va nesocoti (disprețui)" (Mt. 6, 24).</p> <p>Așadar, „fiecare - după cuvântul Apostolului - întru ceea ce a fost chemat, întru aceea este dator să rămână" (I Cor. 7,20) și să stea la o singură biserică. Căci cele ce se fac în treburile bisericești pentru câștig rușinos sunt străine de Dumnezeu. Iar pentru trebuința acestei vieți sunt îndeletniciri (meșteșugiri) felurite. Așadar, de ar vrea cineva să-și câștige din acestea cele trebuincioase trupului; căci zice apostolul: „Pentru nevoile mele și ale celor ce sunt cu mine, mâinile acestea au slujit" (F.Ap 20,34). Și acestea (să se observe) în această de Dumnezeu păzită cetate, iar în locurile (localitățile) cele din afară să se îngăduie, din pricina lipsei oamenilor.</p>	14, 15 ap.; 15, 16 sin. I ec; 5, 10, 20 sin. IV ec; 17, 18, 31 Trul.; 10 sin. VII ec; 3 Antioh.; 15, 16 Sard.; 54, 90 Cartag.
16 sin. VII ec.	SE OSÂNDEȘTE LUXUL CLERULUI	<p>Toată ușurătatea (frivolitatea) și podoaba trupească sunt străine de rânduiala și de starea preoțească. Așadar, episcopii sau clericii care se îm-podobesc pe ei cu haine strălucitoare și semețe (mândre), aceștia trebuie să se îndrepteze, iar dacă ar stărui, să se dea certării, așijderea și cei ce se ung cu miresme. Pentru că rădăcina amărăciunii odrăslind în sus, rătăcirea (erezia) clevetitorilor de creștini urâciune s-a făcut bisericii sobornicești și cei ce au primit-o pe aceasta nu numai că au urgisit zugrăvirile de icoane, ci au lepădat și toată evlavia, vătămând (jignind) pe cei ce viețuiesc în chip cuviincios și cucernic și s-a împlinit într-înșii ceea ce este scris: „Urâciune este păcătosului cinstirea lui Dumnezeu" (Sirah 1, 24).</p> <p>Drept aceea, de se vor găsi oarecare luându-i în răs pe cei îmbrăcați cu haina de rând (simplă) și cuviincioasă, prin certare să se îndrepte. Căci din vremurile mai de demult, fiecare bărbat din starea preoțească se purta cu îmbrăcămintea cum se cade (modestă) și cuviincioasă. Căci tot ceea ce se ia nu din trebuință, ci pentru împodobire, cade sub învinuirea de ușurătate (deșertăciune, nechibzuința), precum zice marele Vasile (în pravila scurtă 49 pt. monahi): „Dar nu se îmbrăcau nici cu îmbrăcămintă pestriță din țesături de mătase, nici nu au adăugat la marginea veșmintelor bucăți de alta culoare. Căci au auzit din limba graiului dumnezeiesc că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților (Matei 11,8).</p>	27 Trul.; 21 Gang.
17 sin. VII ec.	FĂRĂ ÎNVOIREA EPISCOPULUI NU SE FACE MĂNĂSTIRE	<p>Oarecare călugări, părăsind mănăstirile lor, ca unii ce năzuiesc să stăpânească, și nevoind să asculte, se apucă să zidească locașuri de în-chinăciune neavând cele (trebuitoare) pentru isprăvire (dacă așadar, cineva (dintre călugări) s-ar apuca să facă lucrul acesta), să se oprească de către episcopul locului; iar dacă ar avea cele (trebuitoare) pentru isprăvire, să fie duse la capăt (îndeplinire) cele plănuite de el. Aceeași (rânduială) să se păzească (observe) și în privința mirenilor și a clericilor.</p>	4, 8 sin. IV ec; 41, 42, 46 Trul; 1 sin. I-II

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
18 sin. VII ec.	LA CASELE EPISCOPALE ȘI ÎN MĂNĂSTIRILE DE CĂLUGĂRI SĂ NU STEA FEMEI, NICI SĂ SLUJEASCĂ	<p>Fiți fără poticnire (sminteală) și celor din afară - zice dumnezeiescul Apostol (I Cor. 10, 32). Iar a vieții (a locui) femeile în mănăstiri (de călugări) este lucrul pricinuitor de toată sminteala. Dacă s-ar prinde cineva că are sclavă (roabă) sau slobodă (liberă) în episcopie sau în mănăstire pentru îndeplinirea vreunei slujiri, sa se certe (pedepsească); iar stăruind, să se caterisească.</p> <p>Iar dacă s-ar și întâmpla să fie femei la metoace (în suburbii) și ar voi episcopul sau egumenul să facă o călătorie la cele de acolo (metoace), (atunci), de față fiind episcopul sau egumenul, în timpul acela femeia nicidecum să nu facă vreo treabă de slujire, ci să se osebească (izoleze) în alt loc, pentru nevănuire, până se va întâmpla plecarea episcopului (va pleca episcopul).</p>	5, 26 ap.; 3 sin. I ec; 3, 12, 13,47, 58 Trul;20, 22 sin. VII ec; 19 Anc.; 4, 25, 38, 70 Cartag.; 88 Vasile cel Mare
19 sin. VII ec.	SE OSÂNDEȘTE SIMONIA	<p>Atât de mult s-a înstăpânit urâciunea iubirii de arginți la cârmuitorii Bisericilor, așa ca și oarecare dintre bărbații care se numesc evlavioși, și dintre femei, uitând porunca Domnului, s-au amăgit și fac pentru aur primiriile celor ce vin spre cinul preoțesc și spre viața singuratecă (monahală). Și se întâmplă precum zice marele Vasile, că este de lepădat și întregul, al cărui început este netrebnic, căci nu este îngăduit a sluji lui Dumnezeu și lui mamona (Mt. 6, 24).</p> <p>Dacă, așadar, s-ar găsi cineva făcând acest lucru, dacă este episcop sau egumen, sau oarecare din starea preoțească, ori să înceteze, ori să se caterisească, după canonul al 2-lea al Sfântului Sinod de la Calcedon. Iar de ar fi egumenă, să se izgonească din mănăstire și să fie predată la o altă mănăstire spre ascultare.</p> <p>Așijderea și egumenul care nu are hirotonie întru presbiter. Iar în privința lucrurilor (bunurilor) celor date de părinți copiilor drept zestre, sau a celor aduse din averea lor (proprietatea lor), dacă mărturisesc cei ce le aduc că acestea sunt închinare (afierosite, consacrate) lui Dumnezeu, am orânduit că, ori de ar rămâne, ori de ar ieși, acelea să rămână în mănăstire, după făgăduința aceluia (care le-a adus), afară dacă n-ar fi vina înaintestătătorului (egumenului, pentru ieșirea din mănăstire a aceluia).</p>	29 ap.; 2 sin. IV ec; 22-23 Trul; 4, 5, 15 sin. VII ec; 12 Laod.; 2 Sard.; 90 Vasile cel Mare; Enciclica lui Ghenadie; Enciclica lui Tarasie

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
20 sin. VII ec.	MĂNĂSTIRI MIXTE SĂ NU MAI FIE	<p>Orânduim ca de la canonul de față înainte să nu mai fie mănăstire de două feluri (dublă, mixtă), pentru că acest lucru multora le este (se face) sminteală și poticnire. Iar dacă unii, împreună cu neamurile (rudele) lor, voiesc (se hotărăsc) a se lepăda (de lume) și a urma vieții singuratice (monahale), bărbații se cade să meargă în mănăstire bărbătească, iar femeile să intre în mănăstire femeiască, pentru că întru aceasta se bucură (se mulțumește) Dumnezeu.</p> <p>Iar cele ce au fost până acum de două feluri (duble, mixte), să fie cârmuite după canonul sfântului nostru părinte Vasile, și după porunca lui, ; care astfel orânduiește: „Să nu viețuiască (locuiască) într-o mănăstire călugări și călugărițe, căci împreună-viețuirea prilejuiește adulter. Să nu aibă călugărul vorbire slobodă cu călugărița, sau călugărița să vorbească deosebit cu călugărul, nici să se culce călugărul în mănăstire femeiască, nici să mănânce călugărița singură împreună cu acela.</p> <p>Iar când se aduc cele trebuincioase traiului de către partea bărbătească la canonice (călugărițe - femei care trăiesc după rânduiala sau canonul călugăriei), egumena mănăstirii femeiești împreună cu oarecare monahie bătrână să le primească pe acestea (cele necesare traiului) în afara porții.</p> <p>Iar de s-ar întâmpla ca un călugăr să voiască a vedea vreo rudă, prin puține și scurte cuvinte să vorbească cu aceasta, în ființa de față (fiind de față) a egumenei, și îndată să se îndepărteze (să plece) de la dânsa.</p>	47 Trul.;18, 22 sin. VII ec.
21 sin. VII ec.	MUTAREA CĂLUGĂRILOR SE FACE CU ÎNVOIREA EGUMENILOR	<p>Nu se cuvine ca monahul sau monahia să-și părăsească mănăstirea proprie și să se ducă în alta. Iar de s-ar întâmpla lucrul acesta, acela (care se duce) să fie neapărat găzduit; dar nu se cade să fie primit (în altă mănăstire) fără învoirea egumenului său.</p>	4 sin. IV ec; 19 sin. VII ec; 80 Cartag.; 2, 3, 4 sin. 1-11

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
22 sin. VII ec.	<p>VIEȚUIREA CREȘTINILOR SĂ FIE CUVIINCIOASĂ; CLERICII ȘI CĂLUGĂRII SĂ NU INTRE ÎN OSPĂTARII DECÂT DE NEVOIE</p>	<p>Mare lucru este a închina totul lui Dumnezeu si a nu se robi dorințelor proprii. „Căci, ori de mâncați, ori de beți - zice dumnezeiescul apostol, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți" (I Cor. 10, 31). Iar Hristos Dumnezeuul nostru, în Evangheliile Sale, a poruncit să se taie începuturile păcatelor; căci nu numai adulterul se supune certării (pedepsește) de către El, ci și pornirea cugetului spre săvârșirea (comiterea) adulterului se osândește, zicând el: „Cel ce a căutat (s-a uitat) la femeie spre a o pofti pe ea a și săvârșit adulter cu ea în inima lui" (Mt. 5,28). Așadar, din aceasta învățându-ne, suntem datori să ne curățim cugetele. Căci și dacă „toate sunt îngăduite, dar nu toate folosesc" (I Cor. 10, 23), precum învățăm din rostirea apostol este prea de lipsă fiecărui bărbat să mănânce pentru a trăi, și pentru cei a căror viața este în căsătorie și au copii și stare laică este lucru fără de ocară (reproș) a mânca laolaltă bărbații cu femeile, numai să aducă mulțumire Celui ce dă brunii; dar nu cu oarecare apucături de teatru (scenice), sau cu cântece satanice și de cercetare și prin unduiri (mlădieri) desfrânate, asupra cărora vine blestemul proorocesc (profetic), care zice astfel: „Vai celor ce beau vinul cu (ceteră) și cu harfă și nu se uită la lucrurile Domnului și nu înțeleg lucrul mâinilor Sale" (Is. 5,12).</p> <p>Și dacă ar fi cumva unii ca aceștia între creștini, să se îndrepteze, iar de nu, să aibă tărie asupra lor cele așezate în chip canonic de către cei de di-naintea noastră. Iar pentru cei a căror viață este liniștită și singuratică (solitară) - cel care s-a îndatorat Domnului Dumnezeu să ia jugul călugăresc, să stea singuratic și să tacă. Dar nici celor care și-au ales viața preoțească nu le este îngăduit nicidecum să mănânce osebit împreună cu femei, decât doar cu oarecare de Dumnezeu temători și evlavioși bărbați și femei, ca și această mâncare împreună să ducă la zidire (îndreptare) duhovnicească. Același lucru să se facă și în privința rudelor.</p> <p>Iar de s-ar și întâmpla cândva ca monahul sau un bărbat cu cinul preoțesc să nu-și ia cele de trebuință neapărată, și de nevoie vrea să tragă fie la han (ospătărie), fie la casa cuiva, acela să fie volnic (să aibă voie) a face lucrul acesta, ca silit de nevoie, numai (să-l facă) cu evlavie.</p>	<p>42, 43, 54 ap.; 3 sin. I ec; 5, 9, 47, 48, 62 Trulan; 18, 25 sin. VII ec; 19 Ane; 24 Laod.; 40, 60 Cartag.; 88 Vasile cel Mare</p>